

HỒI 749

Dĩ Dạ Vi Nhật

Dưới ánh nắng xế trưa, cả quần thể kiến trúc Lăng Yên các tịnh không có tiếng người, yên lặng đến bất thường. Căn lầu chính thiếp một lớp vàng mỏng, đại môn làm từ vàng ròng lánh lánh trong nắng, khiến lầu phòng lỗ nhỏ vươn lên trời xanh thêm phần khí phái hoa lệ.

Tiếng cá đớp nước dưới hồ, tiếng chim kêu lách chách trong vòm cây chẳng những không phá vỡ bầu không khí cách tuyệt thế gian ở đây mà còn tăng thêm cảm giác tĩnh lặng thần thánh.

Gió nhẹ phớt qua, hoa cỏ trong vườn ào xào, mặt hồ rộng lăn tăn gợn sóng, trong xuân ý lại có cả tư vị mệnh mang giữa trưa.

Tiếng bước chân trên cầu cầu gỗ trở thành sự quấy nhiễu cho mảnh đất lành giữa chốn phồn hoa đô hội.

Mùi vị trong lòng Khấu Trọng khác hẳn, thoáng hiện nét mặt mặt tuyệt thế của Thượng Tú Phương, bên tai phảng phất nghe thấy giọng hát thiên hạ vô song của nàng.

Từ Tử Lăng lại nghĩ đến Phó Dịch Lâm, vì mối quan hệ với Phó Quân Sước, bất luận Phó Dịch Lâm đối xử với bọn gã như thế nào, bọn gã chỉ đành chấp nhận. Trong tình huống bất lợi này, sự công Phó Dịch Lâm sẽ trở thành người mà bọn gã khó đối phó nhất ở Trường An.

Vi công công bước lên bậc thang bằng đá, đứng trước cánh cửa mở toang, cung kính nói: "Xin mời Thiếu soái đợi một lát để tiểu nhân vào thông báo."

Vi công công vào trong, ba gã nhìn vào đại sảnh đường, nhưng bị tấm bình phong phản xạ hào quang rực rỡ che mất thị tuyến, bọn gã chỉ thấy trên lớp sàn gỗ màu đỏ tía trải tấm thảm Ba Tư mềm mại, chẳng những tăng thêm phong vị dị quốc mà còn làm cho nơi ở của Dịch Kiểm Đại Sư trở nên thần bí hơn.

Khấu Trọng cười khổ: “Đây gọi là dù con dâu xấu cuối cùng cũng phải gặp nhà chồng, cũng như Liệt tiểu tử nói có duyên ngàn dặm cũng có thể gặp lại, lát nữa nếu sư công chấp hành gia pháp đòi lại võ công của bọn ta, vậy phải làm sao?”

Bạt Phong Hàn ngạo nghễ nói: “Đây chính là nguyên nhân Bạt mỗ đòi đến nơi này, vấn đề do các người phụ trách, võ cứ để đó cho Bạt mỗ, chẳng phải vấn đề đã được giải quyết rồi sao? Bạt mỗ đang muốn học hỏi...Ồ!”

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đều cả kinh, Vi công công từ sau tấm bình phong đi ra, phía sau là một mỹ nhân, chẳng những Bạt Phong Hàn giật mình, ngẹn lời mà cả hai gã Từ, Khấu cũng sững ra, trong lòng dâng lên cảm xúc khó tả, ruột gan rối bời.

Thì ra chính là Phó Quân Du xa cách đã lâu, phong thái của nàng giống hệt sư tỷ năm xưa, nhan sắc diễm lệ được bộ trang phục võ sĩ che khuất vẫn khiến bọn gã liên tưởng đến Phó Quân Sước. Hà huống bây giờ nàng thay bộ đồ trắng như tuyết, trang diễm giống hệt như sư tỷ khi xưa, có khác nào Phó Quân Sước sống lại, làm sao không khơi dậy nỗi nhớ nhung Phó Quân Sước vĩnh viễn vùi sâu trong lòng Khấu, Từ.

Nàng có vẻ gầy hơn trước khi trở về Cao Lệ, đôi mắt thanh tú ẩn chứa nét sâu, thần sắc bình tĩnh liếc nhìn ba gã, bước đến cách ba bước rồi ngừng lại, khẽ nói: “Xin công công đợi một lát, Quân Du có mấy câu muốn nói riêng với bọn họ.”

Vi công công khúm núm nói: “Tiểu nhân xin đợi bên ngoài!”

Nói rồi quay ra bước lên cầu.

Đợi Vi công công khuất bóng sau hàng hiên, Phó Quân Du nhìn Bạt Phong Hàn, điềm nhiên nói: “Tại sao người đưa ta về nước không phải Bạt Phong Hàn mà là Tổng Sư Đạo?”

Bạt Phong Hàn hơi ngạc nhiên, nhất thời nói không được nửa câu.

Phó Quân Du nở nụ cười buồn thảm, nói: “Chuyện ở quá khứ đừng tính toán gì nữa, cũng chẳng thể nào tính toán được. Sư phụ đang ngủ trưa, ta có thể sắp xếp cho các người gặp mặt sư phụ vào giờ Tý đêm nay.”

Khấu Trọng ngẩn ra: “Ngủ trưa?”

Phó Quân Du thần nhiên nói: “Là thói quen mấy mươi năm nay của sư phụ, người cho rằng ban đêm là thời khắc đẹp nhất, cho nên khi tất cả mọi người đều lên giường ngủ chính là lúc người thưởng thức và hưởng thụ cuộc sống. Ôi! Tại sao các người đến Trường An, chả

lẽ không biết sư phụ không có hảo cảm với các người sao? Đến hôm nay, người vẫn cho rằng đại sư tử chết vì các người."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều đưa mắt nhìn nhau, vẫn không biết nói gì.

Từ Tử Lăng lên nhìn Bạt Phong Hàn đang nhìn Phó Quân Du không chớp, hai mắt ánh lên thần sắc khó đoán.

Phó Quân Du mặc kệ Bạt Phong Hàn, dịu dàng nói: "Hành động của các người ở Long Tuyền khiến trên dưới tề quốc đều hiểu lầm sâu hơn. Trong những người theo sư tôn đến đây, có một cao thủ xuất sắc, ở tề quốc chỉ kém sư phụ là Ngũ Bá Dao Cái Tô Văn, cùng y đến Trường An còn có Hàn Triều An, Kim Chính Tông, cả người các người hận thấu xương là Mã Cát, và thủ hạ của y là Đẳng Hạng đệ nhất cao thủ Thác Bạt Diệt Phu. Bọn họ đang ở Thông Hóa môn gần với Lương Viên của Vĩnh gia. Nghe các người đến, ai cũng so quyền mại chưởng, thề phải rửa nhục, sao các người lại lỗ mãng như vậy, chẳng lẽ không biết trên dưới Đại Đường, không ai ưa các người sao? Các người cấu kết với Lý Thế Dân, ai cũng cho là các người có lòng của Tư Mã Chiêu, dầu không phải như thế thì người khác vẫn nghĩ vậy."

Khấu Trọng bùi ngùi nói: "Vậy còn tiểu sư di?"

Phó Quân Du nghe gã gọi Phó Quân Tường là tiểu sư di, giận dữ lườm gã rồi nói: "Trước mặt sư tôn, đừng gọi bừa sư công, sư di để sau này không đến nỗi không dàn xếp được. Quân Tường đã đến Lương Viên gặp Cát Tô Văn, bằng không các người không dễ dàng thế này đâu. Nếu năm xưa các người chịu để nó giết Vũ Văn Hóa Cập trả thù cho đại sư tử, tình hình đã không đến mức như ngày hôm nay, nhưng tất cả đã không thể thay đổi được. Các người muốn sống rời khỏi Trường An thì nên đi càng nhanh càng tốt."

Từ Tử Lăng cười khố: "Bọn tiểu diệt nhận lời mời mà đến đây, đã sớm đoán sẽ xảy ra tình hình này, đa tạ Du di quan tâm."

Phó Quân Du thở dài: "Ta đã biết không khuyên được các người, ở tề quốc cũng chỉ có mình ta hiểu các người là người ra sao. Bây giờ việc sư phụ không muốn nhìn thấy nhất là một quốc gia khác mạnh như nhà Tùy xuất hiện, như vậy sẽ đem đến đại tai họa cho chúng ta, càng không muốn ba gã siêu việt nhất Trung nguyên kết minh với nhau. Bọn Tất Huyền cũng tâm ý tương đồng, cùng coi các người là cừu địch, hy vọng các người hiểu hàm ý của ta."

Khấu Trọng hỏi: "Sư công và lão Tất có gặp nhau chưa?"

Phó Quân Du tức giận nói: "Còn gọi loạn xạ sư công này sư công nọ nữa, tức chết đi được! Các ngươi không gặp mặt, chỉ trao đổi lễ vật. Người ta phải nói thế nào đây? Dù các ngươi có ba đầu sáu tay, nhưng trong tình huống ai cũng dè chừng các ngươi, các ngươi không có cơ hội nào đâu, mau rút về suy nghĩ kỹ cho ta!"

Khấu Trọng vội nói: "Tiểu diệt muốn gặp Tú Phương."

Phó Quân Du bình tĩnh nói: "Tú Phương dặn ta nói với các ngươi nàng sẽ đến gặp Thiếu soái, xin mời ba vị về đi! Nếu không có vấn đề gì, giờ Tý đêm nay có thể đến đây yết kiến sư tôn."

Nói xong nàng quay vào sau tấm bình phong, ba gã ngẩn ra nhìn ánh hào quang sắc sỡ phản xạ ra.

Lý Thế Dân đoán không sai, sau khi vào thành hung hiểm vô cùng, cơ hồ bọn gã không lường trước được. Bọn gã từ chỗ tối chuyển sang chỗ sáng, lâm vào thế bị động từ trước khi khởi sự.

Ra đến ngoài cầu, Khấu Trọng chợt nói: "Hầu tiểu tử có nhiều cách đối phó nữ nhân, thi triển một chút đã có thể khiến Trí Trí quên đi tất cả mọi chuyện ở quá khứ, chiều này quả nhiên linh nghiệm như thần."

Từ Tử Lăng thở dài: "Ngươi đang nghĩ tới Thượng Tú Phương cho nên cố ý nhó Tống Ngọc Trí."

Khấu Trọng vỗ vai Bạt Phong Hàn, ủ rũ nói: "Tên tiểu tử này thật hiểu ta."

Bạt Phong Hàn không nói gì, bước lên đi trước, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đi sau đưa mắt nhìn nhau, đều hiểu gã có tâm sự vì gặp Phó Quân Du.

Ra đến cổng, Vi công công đã gọi xe ngựa đến chờ đợi, đưa bọn gã về Hưng Khánh cung.

Vi công công kinh nghiệm dạn dày, không hỏi bọn gã về cuộc nói chuyện với Phó Quân Du.

Xe ngựa chạy trên ngự đạo trong cung, được hơn mười cấm vệ cưỡi ngựa tiền hô hậu ủng, tiến thẳng về phía Thừa Thiên môn. Trong Thái Cực cung, chỉ có Lý Uyên và người Hoàng tộc mới được đặc quyền như vậy, có thể thấy ít nhất bề ngoài lão đã cũng khá tốn công, xem bọn gã là quốc khách.

Trên xe ngựa không tiện nói chuyện, hơn nữa cả ba gã đều có tâm sự, nên chẳng ai lên tiếng, chỉ có tiếng vó ngựa lộc cộc và tiếng bánh xe nghiêng xuống mặt đường ken kết.

Khấu Trọng nhìn ra rèm cửa, cảnh vật bên đường liên tục thay đổi, trong lòng xốn xang. Không cần Phó Quân Du nhắc nhở, gã cũng biết mình đang đem thân vào chốn nguy hiểm, từ phân tích tỉ mỉ của Lý Thế Dân, gã có thể đoán Lý Uyên bị Ma môn ảnh hưởng, nghiêng về phe Thái tử và phi tần. Nhưng tình hình không phải hoàn toàn bất lợi với bọn gã, bởi giữa Lý Uyên và Kiến Thành, Nguyên Cát cũng có mâu thuẫn, điểm mấu chốt là bất đồng giữa lão và Kiến Thành.

Lý Uyên là vua Đại Đường, ngoại trừ chưa thể thống nhất thiên hạ, thật sự đã trở thành người có quyền uy nhất. Trong thiên hạ có ba đại đô thì lão đã chiếm được hai, đối với lão, nếu có thể cùng Khấu Trọng liên kết đối phó liên quân Tái ngoại, đương nhiên là lý tưởng, chẳng những có thể trừ đi mối họa bên ngoài mà có thể đợi khi Khấu Trọng lui về Lương Đô, ung dung thu thập Lý Thế Dân. Nói cho cùng lão không có lòng tin và dũng khí một mình đối phó với Hiệt Lợi, cuộc sống trong cung đình đã làm lão rã rời ý chí từ lâu.

Lý Kiến Thành là ngựa non háu đá, dựa vào cái thế thắng được Lưu Hắc Thát, đại quân khải hoàn quay về, lại thêm chưa bao giờ lãnh giáo thuật xạ kỵ lợi hại của ngoại tộc, đương nhiên có ý coi thường Hiệt Lợi. Mưu đồ của y là trước tiên thu thập Khấu Trọng và Lý Thế Dân, trừ bỏ trở ngại thống nhất thiên hạ và giữ vững ngai vàng cho nhà Đường, sau đó toàn lực đối phó với liên quân Tái ngoại, bởi y có lòng tin đủ khả năng ứng phó được.

Lý Uyên và Lý Kiến Thành đều có ý giết Khấu Trọng, điều đó là chắc chắn. Nhưng cách nghĩ giữa hai người khác nhau, thủ đoạn cũng không giống nhau. Chỉ cần gã kiến Lý Uyên cảm thấy cần sự hợp tác của gã, lão đương nhiên sẽ không ngốc đến nỗi trừ khử gã trước khi Hiệt Lợi xua quân tiến đánh; mặt khác, gã sẽ cố gắng chọc giận Lý Kiến Thành, buộc y ra tay.

Đây là một trò chơi nguy hiểm, gã phải quên đi tất cả để lao vào, thậm chí quên cả Thượng Tú Phương, không để cho tư tình nam nữ ảnh hưởng đến đại cuộc mới có thể trở thành người thắng lợi cuối cùng.

Xe ngựa vào Hoành Quán quảng trường.

Tiếng vó ngựa chột vang lên, một thót ngựa từ phía Đông cung nhanh chóng chạy tới, bọn Khấu Trọng ngạc nhiên nhìn ra, thì ra đó chính là Ảnh Tử Thích Khách Dương Hư Ngạn.

Khấu Trọng giở rèm cười nói: “Dương huynh vẫn khỏe đấy chứ!”

Dương Hư Ngạn mỉm cười đáp lại, nói: “Hư Ngạn vì bận việc không thể tham dự buổi lễ đón rước Thiệu soái, cho nên đến đây xin thỉnh tội.” Rồi giục ngựa đến bên cạnh cửa sổ xe, cùng bọn gã đi về phía Hoàng thành, rồi chào hỏi Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn, người ngoài còn tưởng rằng bọn gã là bằng hữu lâu năm gặp lại nhau.

Khấu Trọng quan sát kỹ thần thái và hơi thở của y, biết rằng y đã dung hợp được công pháp kỳ dị Bất Tử ấn pháp và Ngự Tận Vạn Pháp Căn Nguyên Trí Kinh, lại có đột phá mới, không chừng đã bù đắp được những sơ hở lúc trước. Gã giả vờ vui vẻ: “Dương huynh quả không hổ là Ảnh Tử Thích Khách, lúc nào cũng xuất quỷ nhập thần, chẳng hạn như lần này tiểu đệ không ngờ huynh có thể xuất hiện giữa thanh thiên bạch nhật ngay trên quảng trường này. Hà!”

Nghe Khấu Trọng trào phúng Dương Hư Ngạn sâu cay, Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đều cười thầm, xem thử Dương Hư Ngạn phản ứng thế nào.

Hai mắt Dương Hư Ngạn ánh lên tia nhìn hung ác, quay đầu nhìn Khấu Trọng rồi nở nụ cười cao thâm khó lường, thần nhiên nói: “Thiệu soái nói thật là thú vị, tình thế bây giờ đã khác, nếu không Thiệu soái cũng chẳng có lòng dạ trò chuyện cùng Hư Ngạn ở đây. Lần này Hư Ngạn đến đây chỉ chào hỏi ba vị, mong ba vị sống lâu trăm tuổi, vạn thọ vô cương.”

Khấu Trọng cười ha hả đáp: “Dương huynh trả đòn rồi! Trong lời nói có gai, lợi hại như Ảnh Tử kiếm của huynh vậy. Nói thẳng ra, bây giờ điều tiểu đệ mong muốn nhất là có thể chơi đùa thỏa thích một trận với Hư Ngạn huynh, xem thử huynh đã tiến bộ đến mức nào.”

Dương Hư Ngạn không hề để ý, nhún vai nói: “Cũng thế cả thôi, chỉ cần Thiệu soái có lòng, chắc chắn sẽ có ngày được như ý.”

Lúc này bọn gã đã tiến vào Hoàng thành, đi theo đường chữ Thiên hướng về Chu Tước đại môn, cấm vệ trên đường thấy xe đi qua, ai nấy giơ binh khí lên chào.

Bạt Phong Hàn lạnh lùng hừ một tiếng, chẳng nói nửa lời.

Khấu Trọng bật cười: “Hiếm khi có cùng ý nghĩ với Dương huynh, nói thật ra, bọn ta tuy nhiều lần giao thủ, huynh muốn ta chết, ta cũng không muốn huynh sống. Nhưng tiểu đệ không bao giờ hiểu huynh là người như thế nào, ngoại trừ hạng nữ nhân như Vinh Giáo Giáo còn có sở thích gì? Trong lòng có ý nghĩ gì? Tại sao lại trở nên độc ác vô tình, bất chấp thủ đoạn như vậy? Chỉ suy nghĩ thôi cũng thấy tò mò, Dương huynh có thể chỉ điểm đôi điều được không?”

Dương Hư Ngạn sầm mặt, khế nói: "Bởi vì Thiếu soái không phải là Hư Ngạn, không trải qua cảnh ngộ như Hư Ngạn nên cảm thụ cũng khác. Thiếu soái có đạo sinh tồn của Thiếu soái, Hư Ngạn có con đường của mình. Cũng giống như Hư Ngạn không hiểu Thiếu soái dựa vào cái gì mà dám đến Trường An, tại sao có lòng tin rằng sống sót mà quay về?"

Khấu Trọng mỉm cười: "Đây gọi là mỗi thầy mỗi cách, nói đến đạo sinh tồn, Dương huynh có nghĩ đến vấn đề của lệnh sư không? Khi huynh mất đi giá trị lợi dụng, ông ta có chịu bỏ qua cho huynh không?"

Dương Hư Ngạn thần nhiên nói: "Về mặt này không cần Thiếu soái phải lo cho Hư Ngạn, lần này Hư Ngạn đến đây thay Thái tử truyền lời, xem thử Thiếu soái có rảnh cùng Thái tử điện hạ gặp gỡ riêng hay không?"

Khấu Trọng cười nói: "Té ra Dương huynh vâng lệnh đến đây do thám, song hình như Thái tử điện hạ đã sai lầm người rồi. Xin thứ cho tiểu đệ nói thẳng, lần này tiểu đệ chỉ đến đây gặp Hoàng thượng của các người, không có hứng thú gặp gỡ Thái tử, làm phiền Dương huynh cứ nói thật cho Thái tử nghe."

Dương Hư Ngạn cười lớn: "Thiếu soái đã bỏ qua cơ hội. Hy vọng Thiếu soái suy nghĩ lại, nếu có thay đổi, Thái tử vẫn rất hoan nghênh Thiếu soái."

Rồi quày ngựa chạy đi.

Xe ngựa ra khỏi Thừa Thiên môn, rẽ sang bên trái vào đường phố náo nhiệt, ngựa xe như nước, y như từ một thế giới này lạc đến một thế giới khác.

Khấu Trọng thở dài: "Tên tiểu tử này có ý gì, làm thuyết khách mà sao lại nói những lời như vậy?"

Bạt Phong Hàn trầm giọng: "Y đang sợ cho nên thăm dò phản ứng của bọn ta."

Khấu Trọng vươn vai: "Dương tiểu tử là của Tử Lăng, Liệt Hà là của lão Bạt, Cái Tô Văn cứ để ta. Đó gọi là chia chác công bằng, mọi người ai cũng có phần."

Xe ngựa đến cổng lớn của Hưng Khánh cung, ba gã bây giờ mới biết Hưng Khánh cung là nơi thế nào, càng hiểu tại sao Lý Uyên lại sắp xếp như vậy.

Hưng Khánh cung chiếm một diện tích rộng như Đông thị, tuy không quy mô bằng Thái Cực cung nhưng chẳng kém gì Đông cung của Kiến Thành hoặc Dịch Đình cung của Lý Thế Dân. Nhưng kiến trúc không thể bằng Đông cung hoặc Dịch Đình cung, vì kênh Long Khẩu từ phía đông bắc chảy vào, cho đến góc tây nam thì thành một hồ nước lớn bằng một phần tư

cung điện, kênh Thanh Minh lại từ góc tây nam hồ chảy ra ngoài cung. Bên bờ hồ cây cối xum xuê, hết như có một khu rừng trong cung, chả trách Lý Uyên lại khen rằng ở đây có rừng núi.

Phía đông Hưng Khánh cung có bức tường thành cao, chỉ có một con đường cho quân đội đi lại, không có cửa thông. Tường phía bắc có trở ba khung cửa, tường phía tây và nam mỗi bên mở hai cửa, cửa chính của Hưng Khánh môn nằm ở giữa tường phía tây. Các cửa đều có lính canh nghiêm ngặt.

Ba gã đều nghĩ là chỉ cần Lý Uyên hạ lệnh một tiếng, khóa chặt tất cả các cửa, sai người bao vây trùng trùng, bọn gã chỉ còn biết dựa vào bản lĩnh chân thật mới có cơ hội thoát ra.

Đông thị nằm ở phía tây nam của Hưng Khánh cung, tạo thành thế đối góc, cách nhau một con đường.

Xe ngựa tiến vào Hưng Khánh môn, dừng lại trước tòa Hưng Khánh điện sừng sững, cấm vệ đi theo chạy tới mở cửa xe, mời ba gã xuống. Kẻ đón tiếp bọn gã là hai nhân vật có trọng lượng của Đường thất, Lý Thần Thông và Lý Nam Thiên, thấy Lý Thần Thông, bọn Khấu Trọng bớt đi một nửa nỗi lo, thầm nhủ trong dữ có lành, coi như đó là điều may mắn trong bất hạnh.

Lý Uyên làm thế là có mục đích, lão muốn giám sát nhất cử nhất động của bọn gã. Cả ba không không thể kháng nghị gì, còn phải cảm tạ lão "tiếp đãi chu đáo."

Ba gã liếc mắt một vòng, giữa đám cây cối um tùm xum xuê đỉnh đài lầu các đứng sừng sững, không thể phủ nhận đây chính là nơi yên tĩnh giữa chốn đô hội ồn ào. Ánh mặt trời nước từ phía tây nam chiếu qua trung tâm hồ nước tạo thành ánh sáng lấp lánh, sóng biếc rập rờn, càng khiến cho tinh thần mọi người thoải mái, rũ sạch bụi trần.

Sau mấy lời khách sáo, Khấu Trọng hỏi: "Chắc hồ này có cái tên rất đẹp."

Lý Nam Thiên đáp: "Hồ này gọi là Long Trì, vì ở đây có hồ cho nên mới xây Hưng Khánh cung, đây là hồ thiên nhiên, không có nó thì không có Hưng Khánh cung."

Lý Thần Thông tiếp lời: "Cung này là nơi gửi thân của tại hạ và hoàng thúc, hoàng thúc ở Tân Xạ điện nằm phía đông bắc cung điện, còn cái ổ của tại hạ là Nam Huân điện nằm ở giữa hồ, nhưng luận về cảnh sắc, Trầm Hương đình phía đông cung và Hoa Ngạc lầu ở phía tây nam là đẹp nhất. Hoa Ngạc lầu là nơi tránh nóng của Hoàng huynh, bây giờ trở thành

hành cung của Thiếu soái. Hoàng huynh ra lệnh phải bảo ta bám với Thiếu soái, Hoa Ngạc lâu là nhà của Thiếu soái ở Trường An, Thiếu soái muốn ra hay vào tùy thích."

Lý Nam Thiên tiếp lời: "Tùy tùng của Thiếu soái được sắp xếp ở Hoa Ngạc lâu. Hoa Ngạc lâu cao ba tầng, từ trên đỉnh lâu nhìn xuống có thể thấy toàn bộ mỹ tượng trong cung và ngoài cung.

Khấu Trọng cười ha hả: "Thì ra ngoài Hoàng cung có nơi tốt như vậy, bọn ta không nên được nữa, đang mong được hưởng thụ một phen!"

- o O o -